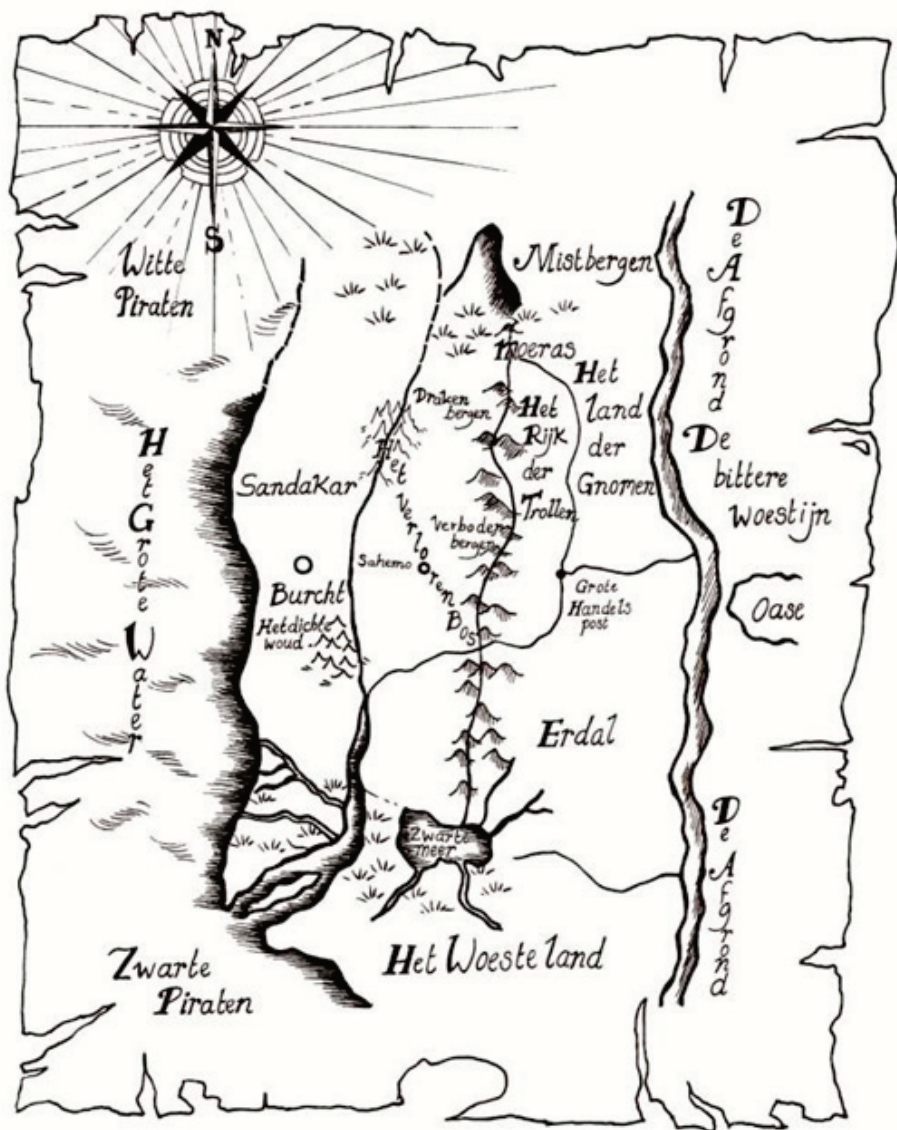

DE AFGROND

Boek 1– Leila, Het Begin

Rolf Österberg

1

'Is Zorc het bewijs dat Shirah ook de heerseres van de Afgrond is? In geen enkel geschrift wordt daarnaar verwezen. Hoe is dit mogelijk?'

Uit: "Factoren", een werk toegeschreven aan Rialta, Rodepriesteres.

De Assaya verdrongen zich in de Afgrond voor het enorme vuur, dat een geelachtig schijnsel gaf. De scherpe zwavellucht deerde de duizenden Assaya die zich in de immense grot hadden verzameld, niet. De verwrongen gelaatstrekken straalden haat uit en hun woeste schreeuwen gingen gepaard met het ballen van de vuisten en het zwaaien met hun zwaarden. Niet ver voor het vuur stond een magere man van middelmatige grootte. Hij had een gelige huidskleur en geel, halflang haar. Zijn ogen lagen diep verzonken in de kassen, zoals dat ook bij de Assaya het geval was, en hadden grote, donkere pupillen. Hij droeg een lang, vaalwit gewaad en halfopen sandalen.

'De tijd is aangebroken om de aarde te veroveren. De Assaya zullen heer en meester zijn en iedereen zal diep voor hun wil buigen.'

Er ging een gegrom op, de haat van de Assaya was bijna tastbaar.

Een groot, woest uitzierend creatuur ging naast de man staan die het woord tot de Assaya had gericht en hij riep: 'Leid ons, Zorc! Leid ons, heer van de Afgrond!'

Zorc hief zijn armen en wees met zijn handen naar de voor hem verzamelde massa. In het verlengde van elke hand vormde zich een bloedrode vlam en de Assaya zakten voor hem door de knieën. Voor hen was hij de heer van de Afgrond, de verpersoonlijking van de God van het Vuur.

'Wees bereid de Afgrond te verlaten en te strijden voor de Nieuwe Orde. Vernietig allen die ons in de weg staan. De aarde zal spoedig aan de Assaya toebehoren. Iedereen zal buigen en sidderen!'

De vlammen verlieten zijn hand als twee rode strepen die door de grot raasden en omhoog schoten, waar ze ontploften met een donderende klap. De Assaya juichten en staken hun zwaarden omhoog.

'Wij zullen u dienen, heer!'

De grote Assaya naast Zorc liet zich op een knie zakken en boog het hoofd.

'Wacht op mijn teken', sprak Zorc tot hem.

Hij stapte naar achteren en verdween in een van de gangen die door twee wezens van zijn volk werd bewaakt. Zijn moment was bijna aangebroken, iede-

re sterveling op aarde zou zijn toorn voelen, een toorn die er altijd was geweest. De Assaya waren zijn soldaten, getraind om voor hem te sterven. Een hoger doel konden zij niet bereiken.

‘Bijna’, zei hij tegen zijn soortgenoten die in de grot waren verzameld. ‘Zorg dat je er klaar voor bent.’

Het was niet in tijd uit te drukken hoe lang het volk van Zorc al in de Afgrond woonde. Over het ontstaan van de enorme kloof waren de geschriften vaag. Men sprak over helse machines die waren gebruikt tijdens een conflict waarbij zelfs alles verschroeiende zonnen door duivelse machten waren ingezet. Uiteindelijk had het de aarde voorgoed veranderd en daarvan was de Afgrond het bewijs. De meeste wezens die erin terecht waren gekomen, waren vrij spoedig daarna gestorven. Een kleine groep had echter een gedeelte bereikt waar zwavelrijk water was en een vegetatie van paddenstoelen. Zij hadden zich onder miserabele omstandigheden in leven weten te houden en waren in de loop van duizenden jaren zodanig gemuteerd, dat hun afstammelingen op een aanvaardbaar niveau in de Afgrond konden overleven. Ze hadden technieken ontwikkeld waardoor de paddenstoelen een grote hoeveelheid aan vitamines en mineralen voortbrachten. Hun lichaam absorbeerde zwavel, wat hun een geelachtige huid gaf. Nadat ze lange tijd met uitsterven waren bedreigd, was hun aantal langzaam toegenomen. Zijn volk woonde in de Afgrond en had geen behoefte die te verlaten. Het geloof dat er buiten de Afgrond geen leven mogelijk was, had voor hen in de loop van de tijd steeds vastere vormen aangenomen.

De onverwachte komst van de Assaya had daar een einde aan gemaakt. De bewoners van de Afgrond hadden niet geweten wat ze met deze vreemdelingen moesten doen. Zij hadden hen “Assaya” genoemd, wat in hun taal “indringers” betekende en hadden hen aanvankelijk te vuur en te zwaard bestreden. De meeste Assaya kwamen echter om doordat hun lichamen zich niet aan de veranderde omstandigheden konden aanpassen. De verschrikkelijke leefsituatie in de Afgrond muteerde de Assaya langzaam maar zeker. Hun huid en longen pasten zich aan, zodat zij een veel hogere temperatuur konden verdragen dan gewone stervelingen, maar die aanpassing eiste haar tol. Het gebrek aan zuurstof, de eenzijdige voeding en ontberingen in het vijandige milieu van de Afgrond tastte hun geestelijke vermogens aan.

In de loop van de tijd hadden de Assaya de eerste bewoners van de Afgrond als hun heersers erkend en de nooit aflatende indoctrinatie, dat zij de Profeten dienden te gehoorzamen, had hen murw gemaakt. Bovendien beschikten de

Profeten over de Gave om vuur te genereren. De hitte die de Profeten in staat waren te verdragen, konden zij zodanig manipuleren dat die zich aan hun vingertoppen ontladde en ze was voldoende om een Assaya in een geblakerde homp vlees te veranderen.

Tijdens de komende strijd zouden de Profeten de Assaya leiden en hun vuur zou de aarde verschroeien. Er was niets wat Zorc en zijn legioenen kon tegenhouden.

Zorc had de opdracht om de Afgrond te verlaten ontvangen van Suru, de echte God van het Vuur, die zich in een droom aan hem had gemanifesteerd. Sindsdien had hij hem geleid en tot zijn vertrouweling gemaakt. In dromen maakte Suru zijn plannen voor een Nieuwe Orde bekend en hij beloofde Zorc een voorname plaats in zijn Rijk.

‘De Afgrond zal de zetel van de Nieuwe Orde zijn en door slaven worden bevolkt. Die zullen het daglicht nooit meer zien, alle tegenstand op de aarde dient meedogenloos te worden uitgeroeid. Elke vorm van leven dient de Nieuwe Orde te aanvaarden, of te verdwijnen.’

Suru plantte zijn zaad in vruchtbare bodem, Zorc werd zijn toegewijde dienaar. Een plaats in het Rijk van de God van het Vuur, die hem bovendien het eeuwige leven beloofde, was zijn ultieme doel.

De tijd was nu aangebroken ten strijde te trekken en de volkeren buiten de Afgrond aan zijn wil te onderwerpen. De Assaya zouden hem als een willig werktuig dienen. Zorc had al eerder een patrouille omhoog gestuurd, maar daar nooit meer iets van vernomen. Het kon zijn dat die de rand nooit had bereikt, of na terugkeer de plaats waar de Assaya leefden niet meer had teruggevonden en ergens in de Afgrond voorgoed was verdwenen. Zorc was ervan overtuigd dat de oorlog die ooit zijn volk de Afgrond in had gedreven, erbuiten nog steeds woedde. Dat verhinderde hem niet opnieuw deel van die oorlog te worden. De roep zich in de strijd te mengen was sterker, en met de hulp van Suru was hij ervan overtuigd dat de Nieuwe Orde spoedig op aarde zou worden gevestigd.

2

‘Ik haat dit land met zijn onbehouden volk en hun verachting voor alles wat niet met een strijdbijl kan worden beslecht. Maar waar kan ik heen?’

Tekst, geschreven met houtskool en gevonden op de binnenste kasteelmuur van de burcht ten tijde van baron Khahar, de Tiran.

Tegen de achtergrond van het pakhuis was de geheel in het zwart geklede man bijna niet te zien. Over zijn rode haren had hij een doek gebonden, die het grootste deel van zijn gezicht bedekte. Alleen zijn ogen waren zichtbaar.

‘Geniet nog maar even’, mompelde hij, ‘want je zult de zon niet meer op zien gaan.’

Hij keek naar een huis dat door een zwaar, ijzeren hek werd omringd. Op het plein voor de riantte woning brandden een paar vuren waar twee bewakers tussendoor liepen. Binnen werd een kamer door flakkerende kaarsen verlicht en hij wist dat zich daar de handelaar bevond die het bed met één of meerdere matrassen deelde. Orvan hoorde het roepen van een uil, dat door een tweede werd beantwoord. Dit was het teken om in actie te komen. Langzaam sloop hij naar het huis. Hij zou deze opdracht spoedig tot volle tevredenheid van heer Dongor hebben uitgevoerd.

Een paar dagen geleden had hij een onderhoud gehad met Dongor, de alom gevreesde heer van de grootste baronie van Sandakar en voorzitter van de Federatie van Baronnen. Dongor had hem in enkele woorden uitgelegd wat hij van hem, het hoofd van het Moordenaarsgilde, verlangde.

‘De koopman heeft in huiden van sabeltanden gehandeld.’

Meer had hij niet gezegd. Dat was voldoende. Orvan wist dat de baron een heilige verering voor de schitterende roofdieren koesterde. Die had zelfs een gebied in het noordoosten van Sandakar beschermd verklaard voor de dieren, de bewoners had hij gedwongen te verhuizen. Dat waren er heel weinig omdat het gebied aan de Mistbergen grensde en het klimaat zich niet leende voor akkerbouw of veeteelt. Stropers werden zonder pardon opgehangen en op de handel in huiden van sabeltanden stond de doodstraf. Maar het goud dat de huid van een sabeltand waard was, bracht sommigen toch in de verleiding. Een kapitale vergissing.

Orvan bereikte onzichtbaar het huis. Hij hoorde een paar onderdrukte kreten en wist dat de twee moordenaars die tot zijn Gilde behoorden, de bewakers voor eeuwig het zwijgen hadden opgelegd. Hij luisterde nog een paar minuten en toen hij niets hoorde, klopte hij drie maal op de houten deur die in het stalen hek was gemaakt. De deur werd direct geopend en achter hem gesloten. Zonder iets te zeggen snelde hij naar het woonhuis. Het slot had hij een paar minuten later open. Geluidloos liep hij de trap op en stopte voor de deur van waarachter

een zwak gegiechel kwam. Geen twee, maar slechts één vrouw. Dat was een meevaller; wat één persoon later verklaarde, kon door een ander immers worden weerlegd. De waarheid zou nooit boven water komen. Hij had opdracht gekregen om de koopman te doden, niet zijn vrouw, maîtresse, of zijn kinderen. De moordenaars van het Gilde hielden zich stipt aan hun opdracht en dat gold ook voor hem.

Orvan voelde de klink langzaam meedraaien. Hij liet zijn hand over zijn lange dolk en werpmessen glijden, deed de deur open en stond in de kamer. Het tafereel zag eruit zoals hij min of meer verwachtte. De handelaar lag naakt op bed, een vrouw zat bovenop hem. Beiden schenen zich een ogenblik niet te realiseren wat hij in de slaapkamer deed. Daar had Orvan op gerekend. In twee stappen was hij bij de verblufte man die ruggelings op zijn bed lag en sneed in een snelle beweging diens keel van links naar rechts open met zijn vlijmscherpe dolk. Onmiddellijk deed hij een stap terug om niet door het bloed dat uit de keel van het stervende slachtoffer spoot te worden besmeurd. Tegelijkertijd legde hij zijn hand op de mond van de naakte vrouw die met verstarde ogen van angst naar hem keek.

‘Als je leven je lief is, vergeet je wat je hebt gezien. Praat er nooit met iemand over, of je ondergaat hetzelfde lot’, fluisterde Orvan haar in het oor. ‘Trek je kleren aan en verlaat het huis door de voordeur. Je bent hier nooit geweest. Ik haal mijn hand van je mond en als je ook maar een kik geeft, ben je net zo dood als de man onder je.’

De vrouw knikte met trillende lippen. Orvan haalde zijn hand weg en gooide haar kleren naar haar toe. Binnen een minuut verliet ze de kamer, op de voet gevolgd door Orvan. Even later was hij met zijn metgezellen op weg naar hun onderkomen in een vervallen huis. De opdracht was vlekkeloos verlopen.

‘De Federatie komt over drie dagen weer bij elkaar’, zei Dongor tegen zijn raadsman Ardanus.

Hij pakte de met filigraan afgewerkte bokaal en dronk deze in één teug leeg. Onderzoekend keek hij naar zijn belangrijkste adviseur en sterrenwichelaar.

‘Wat zullen de vijftien besluiten?’ vroeg die zonder hem aan te kijken.

‘Waar heb ik jou eigenlijk voor, Ardanus?’ vroeg de baron spottend. ‘Het is jouw taak uit te zoeken wat er onder hen leeft.’

Ardanus boog lichtjes.

‘De Baronnen uit het zuiden willen de steun van de Federatie om de Gwarg te verdrijven. Zij zijn de strooptochten van de primitieven meer dan zat.’

‘Kun je je misschien nader verklaren?’ De stem van de heerser van de burcht klonk gemaakt geïnteresseerd.

Ardanus rechtte zijn rug.

‘Het is een voorwendsel om hun gebied uit te breiden. De drie zuidelijke baronnen zijn langzaam maar zeker veel machtiger geworden. Door de geleidelijke gebiedsuitbreidingen hebben zij meer invloed in de Federatie gekregen. Ik verwacht dat een van hen, waarschijnlijk Jagran, door de anderen als nieuwe voorzitter naar voren wordt geschoven.’

‘Jagran.’ Dongor sprak de naam met minachting uit. ‘Een emotionele dwaas die zich veel te veel door zijn raadslieden laat beïnvloeden.’ Hij keek Ardanus onderzoekend aan. ‘Heb je genoeg spionnen in het zuiden?’

‘Zeker, heer. Bovendien hebben wij een aantal van hun spionnen gevangen genomen en door hen te ondervragen zijn we veel te weten gekomen. Ik raad u aan tijdens de zitting enkele compagnieën aan te bieden, waardoor ook de Federatie de strijd met de Gwargs aangaat, en niet alleen de zuidelijke baronnen.’

‘Ik zal daarover nadenken’, reageerde Dongor nors. Campagnes waren kostbaar en hij deed niet graag afstand van zijn goudstukken.

Met een handgebaar maakte hij een einde aan het onderhoud. Hij vouwde zijn handen achter zijn rug en liep naar het raam van de toren waar hij zijn privévertrekken had. Er speelde een dunne glimlach om zijn lippen. Nee, de zuidelijke baronnen konden hem niet van zijn troon stoten, waar hij door intrige en moord op was gekomen. Zijn vader was, evenals zijn oudere broer, vrij plotse-ling gestorven en daarna had de weg naar de troon voor hem opengelegd. Boze tongen hadden beweerd dat er duistere krachten aan het werk waren geweest. Het waren echter geen duistere krachten geweest, maar was het werk van een lid van het Gilde van de Kruidenmeesters die hij voor veel goud had omgekocht en die later natuurlijk was verdwenen. Zijn moeder had hij na het bestijgen van de troon naar een van de buitenverblijven van het immense kasteel verbannen, samen met zijn veel jongere zusje, dat hij nauwelijks kende. Daarmee was de familie uit zijn leven verdwenen.

Ruim tien jaar geleden was hij tot voorzitter van de Federatie van Baronnen gekozen en hij hield het al langer vol dan welke van zijn voorgangers ook. Hij hield er zijn eigen wetten op na, en dat was nodig, zo hield hij zichzelf voor. De Sandakar waren een ruig volk, dat leefde in een land dat vooral door bergen en bossen was bedekt. Het land ging in het noorden over in een onherbergzaam gebied, doorsneden door grillige waterlopen, moerassen en meren die uitmondde in een eindeloze ijs- en sneeuwvlakte. In het zuiden bevonden zich

uitgestrekte moerassen en het Zwarte Meer, in het westen lag het Grote Water waar de Zwarte Piraten heersten en in het noorden regeerden de Witte Piraten. In het oosten lag het Verloren Bos, dat door Magie werd beheerst en waaruit nog nooit een Sandakar was teruggekeerd. Eeuwen geleden waren de krijgsheren in Sandakar begonnen met het bouwen van kastelen. Ongeveer tweehonderd jaar geleden hadden zij een Federatie opgericht en daaruit was Sandakar ontstaan. Het leven was hard in dit onherbergzame land. De mannen waren krijgszuchtig, ruw en agressief. De vrouwen hadden zo goed als geen rechten, van hen werd kinderen baren, hard werken en stilzwijgen verwacht.

Peinzend liep Dongor terug naar de tafel en schonk zijn bokaal nog eens vol. Het zou hem goed uitkomen als de Gwargs het leger van een van de baronnen zouden verslaan. Dan moesten de zuidelijke baronnen bij hem om steun aankloppen en natuurlijk zou hij hen direct met veel vertoon van macht te hulp schieten en daarmee zijn positie versterken.

Hij wendde zich tot de lijfwacht die op zijn bevel was binnengekomen en zei: 'Orvan.'

De zwaargebouwde soldaat boog en verdween. Nog geen kwartier later kwam er een slanke man binnen met rood, lang haar, dat met een leren veter tot een paardenstaart was samengebonden.

'Nog problemen ondervonden? Getuigen?'

'Nee', antwoordde Orvan, die verzweeg dat hij de koopman met een vrouw in bed had betrapt. Hij was ervan overtuigd dat de vrouw nooit met een woord over de dood van de handelaar zou reppen.

'Goed.' Dongor dacht even na en vroeg toen zonder iets uit te leggen: 'Hoeveel gaat het mij kosten om de Gwargs te bewegen Jagran aan te vallen?'

'Niets, als zij de streek mogen plunderen', antwoordde de moordenaar onbewogen. 'Maar misschien is het verstandiger het leger van de zwakste baron aan te laten vallen, niet dat van baron Jagran.'

'Geen plundering. De Gwargs zijn bijgelovig. Schenk hun een jonge maagd om aan een van hun Goden te offeren voor zij ten strijde trekken. Dat geeft ze een onverslaanbaar gevoel.'

'Het zal moeilijk zijn aan hen uit te leggen dat ze niet mogen plunderen en het is de vraag of ze zich aan gemaakte afspraken zullen houden.'

'Dat risico neem ik', zei de baron nors. 'Vertrek morgen.'

Het hoofd van het Gilde der Moordenaars boog en verdween.

Buiten het paleis liep Orvan naar zijn paard en reed zo snel mogelijk naar een vervallen huis, niet ver van de noordelijke poort. Het was aardedonker, maar dat verhinderde hem niet rechtstreeks naar een kamer te lopen en die zonder kloppen binnen te gaan. Rondom een olielamp zaten daar vier mannen, allen in het zwart gekleed, doelloos voor zich uit te staren. Het rook er naar bier en verse teer. Orvan ging zitten en legde uit wat de baron met hem had besproken. De vier mannen waren leden van zijn Gilde, naast hem de allerbeste moordenaars die er in Sandakar te vinden waren. Zij werden betaald in goud of zilver, maar leefden meestal kort. Af en toe stond Orvan toe dat Dongor er voor de schijn één liet ophangen.

‘Vind een jonge maagd’, zei hij terwijl hij de vlam van de olielamp iets hoger draaide. ‘Zoek in de achterbuurten of in een van de weeshuizen aan de rand van de burcht en breng haar naar de ondergrondse kerker. Zeg tegen de bewakers dat zij het met hun leven zullen bekopen als zij het meisje ook maar met een vinger aanraken.’

‘Wanneer?’ vroeg een van de mannen.

‘Vannacht. Ik wil morgen met haar vertrekken.’

3

‘Is Kwade het tegenovergestelde van Goede?’

‘Of zijn ze gelijken en kunnen ze niet zonder elkaar?’ De Wittepriesteres keek haar leerlinge geamuseerd aan. ‘Wil je de vraag nog eens stellen?’

Uit: “Vraagstellingen van een leerling”, opgetekend door Larissa.

Leila haastte zich naar de brug die toegang gaf tot de burcht met haar mand met daarin wat vlees en een paar broden die ze op de markt had gekocht. Het scheerde al en ze wilde voor het donker terug te zijn. Normaal zou dat geen probleem zijn geweest, maar vandaag had ze lang moeten wachten omdat er een aantal baronnen met hun gevolg de burcht waren binnengekomen. Daar moest iedereen voor wijken. Eigenlijk had ze niet meer naar de markt moeten gaan, maar ze had weinig keus als ze niet met honger wilde gaan slapen.

Ze was bijna aan de overkant van de brug toen een van de wachters haar tegenhield om te inspecteren wat ze in haar mand had.

‘Doorlopen’, zei hij onverschillig bij het zien van de schamele inhoud en gaf een teken aan twee mannen achter haar om te stoppen. Haastig maakte Leila zich uit de voeten.

Ze sloeg haar cape van grof linnen wat strakker om zich heen en versnelde haar pas. Ze nam de kortste weg die door een paar nauwe straatjes leidde en was al bijna thuis toen een man in het zwart plotseling uit een portiek opdoemde en haar de weg versperde. Voor ze iets kon zeggen, gooide hij een jute zak over haar heen. Leila wilde gillen, maar een hand drukte door de jute tegen haar mond, ze kreeg geen klank over haar lippen. De man riep iets en ze werd door nog een man een huis in geduwd, de deur sloeg met een klap achter haar dicht. Leila schopte in het rond en probeerde zich van de jute zak te bevrijden, maar er werd iets nat en stinkends tegen haar gezicht gedrukt en seconden later verloor ze het bewustzijn.

Langzaam kwam Leila bij en keek rillend om zich heen. Waar was ze? In een hoek van de bedompte ruimte waarin ze zich bevond, lagen een paar smerige dekens en een hoop stro met daarnaast een emmer. Het vocht droop van de muren die hier en daar met slierten donkergroen mos waren bedekt. Een rat schuifelde haastig naar een gat in de muur en verdween. Leila duwde zich over-eind, liep naar de dekens en liet zich erop zakken. Ze sloeg haar armen om haar knieën en probeerde haar tranen te bedwingen. Dat lukte haar uiteindelijk niet, ze stroomden over haar wangen.

Zestien jaar was ze en geluk had ze in haar jonge leven nog nauwelijks gekend. Voor zover ze zich kon herinneren, woonde ze in een klein kamertje van de burcht, die met zijn vele bijgebouwen wel op een nederzetting leek. Rondom de burcht lag een gracht die vergeven was van giftige slangen en aan de andere kant van het water bevonden zich huisjes van vissers en gelukzoekers, die maar zelden in de burcht kwamen. Een tweede gracht maakte van het gebouw een onneembare vesting.

Leila vroeg zich af waarom die mannen haar hadden opgepakt en naar hier gebracht. Dit moesten de kerkers zijn waarover ze wel eens had gehoord. Verdrietig dwaalden haar gedachten af.

Zolang ze zich kon herinneren, had ze met haar moeder in de burcht gewoond en was er nooit buiten geweest. Al heel jong had ze gemerkt dat ze anders was dan de kinderen die in het kasteel woonden. Zij had sluijk, zwart haar en dat van de anderen was rood of roodblond en vaak krullend. Ze had ook een donkere huid en was tenger gebouwd terwijl de kinderen in de burcht groter en gespierder waren. Dat was de reden dat ze door de anderen nauwelijks werd geduld. Haar moeder, op wie ze veel leek, werkte in de keuken en bracht al haar vrije tijd met haar door. Zij had haar lezen en schrijven geleerd en toen ze nog

jong was had ze haar altijd verhalen verteld waarin feeën, dwergen en draken voorkwamen. Ook had ze haar al vroeg geleerd om tot San In, de Godin van het Goede, te bidden.

Naarmate ze ouder werd, had haar moeder haar steeds meer in bescherming genomen. Ze mocht nooit zonder haar hun kamertje uit, waarbij haar moeder erop lette dat haren en gezicht onder een hoofddoek schuilgingen. Leila had haar wel eens gevraagd waarom zij een hoofddoek moest dragen, iets waar haar moeder ernstig op had geantwoord: 'Dat vertel ik je nog wel eens, als de tijd er rijp voor is.'

Ongeveer een half jaar geleden, vlak na haar zestiende verjaardag, was haar moeder plotseling verdwenen. Leila had tevergeefs geprobeerd haar te vinden. Op gezag van de keukenmeester mocht ze het kamertje behouden. Ze kreeg een baan als schoonmaakster en met het beetje geld dat ze verdiende kon ze zich in leven houden.

Op een dag was er een kat verschenen, die 's morgens miauwend voor de deur van haar kamertje had gezeten. Het dier, dat groot was voor een poes, had zich heel afhankelijk getoond en werd al gauw de beste maatjes met haar. Leila had haar Tess genoemd en zij werd haar onafscheidelijke vriendin.

Doodvermoeid door wat haar overkomen was, gaf ze zich uiteindelijk over aan een onrustige slaap.

4

'De komst van de Hoge priesteres wordt met hoop, maar nog meer met angst en vrees tegemoet gezien. De aarde zal beven onder het geweld van haar strijd terwijl de uitkomst onvoorspelbaar is.'

Uit: "Profetieën", een geschrift in het bezit van de Rode priesteres.

Ver van de burcht, in een oase in de Bittere Woestijn, goot de Rode priesteres water in een zilveren schaal. Het werd onmiddellijk troebel. Ze pakte de zilveren ketting, waar een melkwitte, langwerpige steen aan hing, en liet die voorzichtig in de schaal zakken. Ze lette erop dat er geen water op haar handen kwam. Het duurde niet lang of het water werd kristalhelder.

'Tess?'

Nauwelijks had ze de naam uitgesproken, of het beeld van een kat verscheen in het water. In de ogen van het dier verscheen een heldere, groene glans.

‘Rodepriesteres.’

De Rodepriesteres hoorde de stem van Tess in haar gedachten; zelf kon ze alleen met de kat communiceren als ze hardop sprak.

‘Een paar moordenaars hebben de Hoge priesteres in een kerker gesmeten’, vervolgde Tess bezorgd.

‘Draagt ze de steen nog?’

‘Dat weet ik zeker. Ik zou het voelen als ze die niet meer droeg.’

‘Er mag haar niets overkomen. Heb je hulp nodig?’

‘Nee, ik heb de kerkmieren om hulp gevraagd’, antwoordde Tess geheimzinnig.

‘Niemand in het kasteel weet wie zij werkelijk is, en dat moet zo blijven. Laat haar niet merken welke Gaven zij bezit. Ik kom.’

Tess sloot haar ogen als teken dat ze haar had begrepen. Even later haalde de Rodepriesteres de steen uit het water en het beeld van de kat verdween.

‘De opdracht is uitgevoerd. We hebben een meid gevonden, ze bevindt zich nu in een van de kerkers.’

Orvan keek in de harde gezichten van twee mannen van zijn Gilde en tastte tevreden in zijn buidel. Enkele zilverstukken wisselden van eigenaar, waarna de mannen zich omdraaiden en in de donkere nacht verdwenen.

Orvan wilde zich ervan overtuigen dat de meid die hij spoedig aan de Gwars zou geven, als een geloofwaardige maagd over zou komen en begaf zich naar de kerkers.

‘Laat mij het meisje zien dat mijn mannen hier hebben gebracht’, zei hij tegen de ongeschoren bewaker wiens adem naar goedkope wijn stonk. ‘Ik neem aan dat haar geen haar is gekrenkt?’

Hij sloeg zijn zwarte cape iets opzij waardoor een paar van zijn werpmessen zichtbaar werd.

‘Ik sta daar persoonlijk voor in’, antwoordde de bewaker en ging hem haastig voor.

In de laatste van de rij cellen zat een meisje dat Orvan direct herkende. De Zieneres van Dongor had haar moeder gemarteld tot ze het leven liet, herinnerde hij zich. Hij was een moordenaar, en een goede ook, maar hij had een gloeiende hekel aan martelpraktijken. De overleden vrouw had een simpel sieraad aan een leren veter gedragen, dat had hij in een opwelling van haar hals gehaald en aan de deurklink van het kamertje van haar dochter gehangen. Het speet hem te zien dat zijn mannen juist dit kind van de straat hadden geplukt. Hij had

met haar te doen, maar het was te laat om zijn mannen naar een ander slachtoffer uit te laten kijken. De baron had hem een duidelijke opdracht gegeven. Daar had hij geen moeite mee, maar de aanblik van de jonge vrouw, die met een betrand gezicht op de smerige dekens zat, gaf hem geen goed gevoel.

Rillend van de kou was Leila wakker geworden. Haar bewaker had haar een kop waterige soep en een zoete appel gebracht en hoewel ze geen honger had, lepelde ze de soep langzaam naar binnen. Later kwam de bewaker terug met een in het zwart geklede man. Die keek een moment peinzend naar haar en vertrok zonder iets te zeggen. Ze had geen idee hoe laat het was. De walmende toorts gaf nog steeds hetzelfde schijnsel.

Ze zuchtte en keek naar een groepje kerkermieren, grote donkerrode insecten die naar zeggen in enorme aantallen in de gewelven van de burcht woonden. Hun levendige gekrioel ontlokte een triest glimlachje aan haar.

‘Willen jullie ook een stukje?’

Leila gooidde een stukje van de appel naar hen toe. In een mum van tijd was het verdwenen. Verbaasd zag ze dat de insecten nu uit alle hoeken en gaten tevoorschijn kwamen. Met grote ogen keek ze naar de bewegende massa. Ze schenen precies te weten waar ze heen wilden. De mieren bewogen zich als een hongerige slang door de getraliede deur in de richting van de niets vermoedende bewaker. Voor de slapende Sandakar goed en wel besepte wat hem overkwam, stortten de mieren zich op hem. Ze nestelden zich onder zijn kleren en kropen in zijn mond, ogen en oren. Rochelend sprong de bewaker overeind en sloeg wild met zijn armen om zich heen. Amper tien tellen later zakte hij op de grond in elkaar.

De kerkermieren bewogen zich nu van het bewegingloze lichaam van de bewaker terug naar Leila’s cel. Even later waren ze, op een paar mieren na, verdwenen.

Leila keek vol ongeloof naar de dode bewaker en naar de plaats waar de insecten waren verdwenen. Ze wist dat de beet van de kerkermieren pijnlijk en giftig was en hoewel ze nog nooit door hen was aangevallen, voelde ze zich allesbehalve op haar gemak. Haar blik gleed opnieuw naar de bewaker en er welden tranen op in haar ogen, die zich langzaam een weg over haar wangen naar beneden zochten. De man moest verschrikkelijk hebben geleden! Ze kroop naar de achterkant van de cel en trok huiverend de deken half over zich heen.

‘Miauw.’

Het bekende geluid liet haar opspringen, haar hart bonsde van blijdschap.

‘Tess! Hoe kom jij nou hier? Wat ben je toch slim.’

Ze pakte de kat op, die gemakkelijk tussen de ijzeren staven van de deur kon kruipen en knuffelde haar.

‘Weet je wat er is gebeurd? De mieren hebben de bewaker aangevallen en gedood!’

Tess liet zich het aaien een moment welgevallen. Toen maakte ze zich uit Leila's omarming los en sprong op de grond. Ze kroop door de staven naar de plaats waar de bewaker levenloos op de grond lag, met naast zich een sleutelbos. Tess haakte een van haar nagels achter de ring van de sleutelbos en trok die naar de rand van de cel.

Leila volgde met grote ogen de bewegingen van haar kat. Ze greep de sleutel, friemelde die in het slot en stond even later buiten de cel. Met kloppend hart volgde ze Tess. Een eindje verder in de gang zag ze een tweede bewaker die hetzelfde lot had ondergaan als zijn collega. Zijn gezicht was opgezwollen en zijn ogen waren veranderd in twee gapende, zwarte gaten. Afschuw stuurde een rilling door haar heen en ze moest moeite doen niet over te geven.

Een aantal minuten later waren ze buiten. Het was nacht en er stond een ijskoude wind. Leila rilde. Wat zich allemaal afspeelde, had iets onwezenlijks. Tess rende voor haar uit en verdween in een huis waarvan de deur op een kier stond. Leila volgde haar, duwde de deur verder open en stapte een kamer binnen waar een vuur in een open haard brandde. Ze keek om zich heen en merkte een figuur op, die op een stoel in de verste hoek van de kamer zat. Deze was gehuld in een rode mantel. Een capuchon bedekte het gezicht en de handen en armen van de persoon zaten verborgen in rode handschoenen.

‘Leila, kom eens hier.’

Het was een vrouwelijke stem, met een warme, vriendelijke klank. Desondanks bleef Leila als aan de grond genageld staan. De vrouw stak haar hand naar haar uit, maar ze bewoog zich niet. Tess deed dit wel. De kat liep naar de vrouw in het rood toe en sprong op haar schoot.

‘Kom’, zei de vrouw opnieuw, vriendelijk, maar toch ook dwingend. ‘Je hoeft niet bang te zijn.’

Leila aarzelde nog een moment, maar legde toen haar vertrouwen in haar kat die geen angst voor de vrouw scheen te hebben. Ze schuifelde dichterbij en pakte de uitgestoken hand vast. Die voelde koel aan door de rode handschoen. Leila stond nu vlak bij de onbekende vrouw, van wie ze het gezicht nog steeds niet kon onderscheiden.

‘Wie bent u?’ vroeg ze met bevende stem.

‘Ik ben de Rodepriesteres. Maar vraag nu niets meer.’

Ze legde een hand op haar voorhoofd en sprak toen woorden die Leila niet verstond.

Ineens was de priesteres verdwenen. Leila stond aan de rand van een bos en keek hulpeloos achterom. In de verte lag het kasteel waar ze heel haar leven had doorgebracht en ze dacht: ik droom. Maar de droom was akelig echt. Ze wreef met klamme handen over haar gezicht, haar hart bonsde voelbaar in haar keel. Het bos maakte een onheilspellende indruk en ze deed onwillekeurig een stap achteruit, alsof ze terugweek voor de dreiging die ervan uitging.

Ze draaide zich om en zag dat Tess voor haar uit liep. De kat verdween in een bos met reusachtige bomen.

Het beeld vervaagde en ze stond oog in oog met een enorme wolf. Het beest had zijn bovenlip opgetrokken en gromde vervaarlijk. Het kwijlende roofdier kwam langzaam dichterbij. Hulpeloos keek Leila om zich heen, zoekend naar Tess, maar die was in geen velden of wegen te bekennen. De bomen om haar heen waren veel te hoog om in te klimmen en ze dacht: laat me alsjeblieft wakker worden! Haar hersenen vertelden haar dat ze weg moest rennen, maar ze kon haar voeten niet van haar plaats krijgen. De wolf was haar nu zo dicht genaderd, dat ze zijn stinkende adem kon ruiken. Ze trilde over heel haar lichaam en vreesde dat ze van angst zou sterven. Ze wist niets beters te doen dan haar ogen stijf dicht te knijpen in afwachting van haar onafwendbare, verschrikkelijke einde.

Maar iets in haar verzette zich tegen haar noodlot. Ze wilde niet dood! Een onverzettelijkheid overviel haar. Ze opende haar ogen en siste: ‘Ga weg, smerig beest, ga weg!’

Ze staarde in de groengele ogen van het monster en iets, diep in haar binnenste, beval haar om haar hand naar hem uit te steken. Prompt vormden zich blauwe vlammen aan de toppen van haar uitgestrekte vingers. De wolf aarzelde en ze riep weer: ‘Weg! Ga weg!’

Er sprongen vlammen van haar vingers, die de wolf raakten als een bliksem. Jankend draaide het beest zich op zijn hielen om en maakte zich uit de voeten. Verbaasd keek Leila hem na.

Tess was er weer. De kat drukte zich spinnend tegen haar benen en ze wilde haar oppakken, maar op dat moment stond ze weer in de kamer naast de in het rood geklede vrouw. Die had haar hand van haar voorhoofd gehaald.

‘Je moet vannacht nog het kasteel verlaten’, zei de vrouw.

‘Maar... Waar moet ik dan heen?’

‘Vertrouw op Tess’, zei de vrouw. ‘Er is geen tijd te verliezen. Hiernaast is nog een kamer. Daar liggen kleren voor je en een rugzak. Doe die niet open. Luister naar Tess.’

‘Maar Tess kan niet praten! Zij is maar een kat. Ik had net zo’n akelige droom...’

Leila probeerde krampachtig om niet in huilen uit te barsten.

De vrouw sprak geruststellend: ‘Tess is een heel bijzondere kat. Zij kent overal de weg. Ga nu naar de kamer en kleed je aan.’

Ze liet haar los en duwde haar zacht in de richting van het andere vertrek.

‘Haar Gaven zijn nu al heel sterk ontwikkeld, maar ze mag ze alleen gebruiken als het echt niet anders kan. Als anderen haar Gaven ontdekken, zal ze als een dier worden opgejaagd.’

‘De weg naar Erdal is lang en gevaarlijk’, sprak de kat.

‘Zij moet daarheen. Koningin Dania weet van haar komst. Zij zal haar leren hoe ze met haar Gaven om moet gaan en verder kan ontwikkelen. De Elfen hebben haar en de steen nodig. Hun voortbestaan hangt voor een deel van Leila af.’ Er klonk geen spoor van twijfel in de stem van de Rodepriesteres.

De ogen van de kat vernauwden zich tot felgroene spleetjes.

‘Alleen met mijn hulp zal het erg moeilijk worden. De Gwargs trekken in kleine groepen door de meest onherbergzame streken. Ik heb hulp nodig.’

‘Gwargs.’ De priesteres huiverde. ‘Als die Leila in handen krijgen, zul je haar moeten doden. Haar Gaven mogen nooit in hun handen vallen. Als zij er ooit achter komen wat Leila werkelijk is, zullen ze niet rusten voor ze haar te pakken hebben. Trek eerst naar het oosten tot je het Verloren Bos bereikt, maar ga daar niet binnen. Buig af naar het noorden, trek om het bos heen de Mistbergen in. Volg de bergrand naar het oosten tot je de grens met het Land der Gnomen bereikt en ga dan naar het zuiden. Wees voorzichtig, Tess. Sommige wezens zullen voelen dat Leila bijzonder is, zonder te weten waarom. Het is meer dan duizend jaar geleden dat er een Hoge priesteres is geboren!’

‘Ben je er werkelijk zeker van?’

‘Er is geen twijfel mogelijk. Zestien jaar geleden stonden de sterren in het teken van een Hoge priesteres. De geschriften zijn daar eensgezind in. Die gebeurtenis gaf haar geboorte aan. Ik heb Leila pas ontdekt sinds ze de steen draagt die haar moeder voor haar heeft bewaard, zonder waarschijnlijk te weten hoe belangrijk die is. De steen behoort de Elfen toe. Het is de uiteindelijke

bescherming tegen de krachten van de Afgrond.' De laatste woorden sprak de priesteres op fluisterton.

'Is er onderweg hulp te vinden?' vroeg Tess weinig hoopvol.

'Ik kan dat niet zien. Je zult op je eigen oordeel af moeten gaan. Vergeet niet dat haar Gaven niet bekend mogen worden. Als ze die gebruikt, zal ze de nieuwsgierigheid van bepaalde wezens wekken, die door het gebruik van Magie worden aangetrokken. Dat kan haar verraden.'

'De Sneeuwdraken?'

'Geen enkele priesteres heeft de laatste duizend jaar contact met ze gehad. Zij zullen misschien naar een Hogepriesteres luisteren, maar niemand weet hoe de magische dieren op haar zullen reageren. De geschriften zijn vaag over de Sneeuwdraken, probeer ze te mijden. Neem de oostelijke poort bij het verlaten van het kasteel. De wachters zullen de deur open laten staan en meteen in slaap vallen. Je zou ook in een vissersbootje de smalle gracht over kunnen steken. Het passeren van de tweede poort zul je alleen moeten doen. Daar heerst een Magie die al heel oud moet zijn, die kan ik niet beïnvloeden.'

Tess wilde nog een opmerking maken, maar op dat moment kwam Leila binnen. Ze droeg een donkerbruine, leren broek die van binnen met bont was afgezet, een donkergroene, wollen trui en een leren jack dat over haar heupen viel. Het jack had een grote, met bont afgezette capuchon. Lange, leren laarzen completeerden het geheel. Ze hield een donkerbruine rugzak in haar hand en aan een riem om haar middel hing een schede met daarin een kleine dolk, waarvan het heft aan de top was afgezet met een melkwitte steen.

Een beetje hulpeloos keek Leila naar de rode vrouw.

'Wees niet bang, Leila. Je moeder wist dat je na je zestiende verjaardag de tocht naar Erdal moest ondernemen om van Dania, de Elfenkoningin, te leren hoe met je Gaven om te gaan. Die tijd is nu aangebroken. Tess kent de weg naar Erdal en zal je beschermen. Maar vertel nooit aan iemand waarom je daarheen gaat. Je moet vannacht nog het kasteel verlaten. Ook ik zal proberen over je te waken.'

'Gaat u dan ook mee?'

Het was alsof ze nog steeds droomde.

'Dat kan ik helaas niet. Ga nu.'

De vrouw wees naar de deur en voor Leila's ogen vervaagde haar beeld, net zolang tot de stoel leeg was. Met open mond keek Leila naar de plek waar de mysterieuze vrouw had gezeten.

Een zachte miauw liet haar opkijken. Tess stond al bij de deur. Zonder verder na te denken keerde ze de lege stoel haar rug toe en volgde de grijs gestreepte kat naar buiten.

5

‘Gilden zijn machtsinstrumenten, noodzakelijk voor elke baron. Het Moordenaarsgilde staat boven alle Gilden. Dat maakt van een baron een moordenaar. Tenslotte is hij het hoofd van alle Gilden.’

Uit: “De geheime werken van Darius”, eerste raadsman van baron Romorkan ten tijde van de laatste Hogepriesteres.

Orvan keek naar de tweede dode bewaker in de cellengang. Zijn mannen hadden hem gewaarschuwd dat de jonge vrouw was verdwenen en hij was hen haastig naar de kerker gevolgd. Onderweg had hij een eerste dode bewaker gezien. Met gefronste wenkbrauwen was hij naast hem neergeknield en had hem onderzocht. Het gezicht van de man zag er verwrongen en opgezwollen uit. Orvan sloeg het leren vest van de bewaker open en stelde verbaasd vast: ‘Mieren.’

Rondom de dode lagen de resten van honderden insecten die de bewaker tijdens zijn gevecht tegen het dodelijke gif had geplet. De cel stond wagenwijd open, de sleutel van de traliedeuren stak nog in het slot. Behalve de mieren had het meisje nog meer hulp gehad, maar van wie? En hoe had die voorbij de eerste bewaker kunnen komen? Of was de onbekende de kerkers binnengekomen nadat de bewakers waren gedood?

Hij dacht koortsachtig na. De moeder van de jonge vrouw had ongeveer een half jaar geleden de aandacht van Quini, de Zieneres, getrokken, de meest intieme vertrouweling van Dongor. Zij had de vrouw op een dag naar haar geheime ondervragingsruimte laten brengen en had haar van Magie beschuldigd. Na uren van martelen had zij zoveel bloed van de vrouw afgetapt, dat die daaraan was overleden. Een van zijn mannen had de opdracht gekregen het zielloze lichaam van de vrouw op te ruimen.

Hoewel hij een moordenaar was, walgde hij van wat Quini deed. Zelf martelde hij nooit, hij doodde zijn slachtoffers snel en professioneel. Hij was een meester met zijn dolk en werpmessen en kende geen medelijden.

‘Waarom verdenk je haar van Magie?’ had hij aan Quini gevraagd.

Die had hem geheimzinnig aangekeken.

‘Haar bloed. Het was donker van kleur.’

Daar had hij niets op gezegd. Hij was naar de man gelopen die het lichaam op een kar had geladen en had de deken teruggeslagen die het zielloze lichaam bedekte. Hij had in het bleke, nog steeds van pijn vertrokken gezicht gekeken, had in een opwelling de ogen van de vrouw gesloten en de leren veter met daaraan een melkwitte steen, losgeknoopt. Waarschijnlijk een talisman, had hij gedacht zonder er veel aandacht aan te schenken.

‘Ze heeft een dochter die vroeger in de keuken werkte. Zal ik die aan de Zie-neres geven?’ had de man gevraagd die het lichaam moest laten verdwijnen.

‘Nee.’

Iemand moest het meisje vertellen dat haar moeder was overleden, vond hij. Hij dacht haar wel eens te hebben gezien. Ze was een nogal opvallende verschijning, met een huid die donkerder was dan die van de gemiddelde Sanda-
kar.

In de keuken had het personeel hem argwanend bekeken. Mannen die geheel in het zwart gekleed gingen, werden door het gewone volk niet als bren-
gers van goed nieuws beschouwd.

‘Wat kan ik voor u doen, heer?’ vroeg iemand hem.

‘Ik zoek het meisje met de donkere huid.’

‘Leila. Haar moeder werkte voor haar verdwijning hier in de keuken. Leila is nu schoonmaakster en woont in een kamertje in een van de zijvleugels van de burcht.’

‘Waar is dat kamertje?’

‘Ik zal het u wijzen.’

Een meid was hem voorgegaan en had in de gang op een donkerbruine deur
gewezen. Vervolgens had ze zich uit de voeten gemaakt.

Hij had gearzeld. Was hij wel de juiste persoon om dergelijk nieuws over te
brengen? Uiteindelijk had hij besloten van niet. Hij had de leren veter met de
steen aan de klink van de deur gehangen en was weggegaan.

‘Probeer haar te vinden. Over een uur bij de noordelijke poort.’

Wat nu? Somber bedacht Orvan dat hij een andere maagd moest zien te
vinden. Dat hoefde op zich geen probleem te zijn, maar hij moest de baron in-
lichten over wat er was voorgevallen. Hier was iets merkwaardigs gebeurd, iets
wat hij niet kon verklaren. Hij had een voorgevoel dat de zoekpoging van zijn
mannen geen resultaat zou opleveren.

'De heer slaapt', zei de soldaat die tot de elitegarde van de baron behoorde.

'Dan wek je hem', snauwde Orvan. 'Verlies geen kostbare tijd, man!'

Nog altijd met tegenzin liep de sergeant naar binnen. Voordat Orvan hem kon volgen, deden twee andere soldaten de zware deur dicht.

Al snel kwam de sergeant, heel wat minder zeker van zijn zaak, terug en zei beleefd: 'De heer verwacht u.'

Orvan zuchtte eens en volgde hem.

Even later stond hij voor Dongor, die gekleed was in een overdadig met goudbrokaat afgezette ochtendjas. Orvan boog en vertelde wat hij had ontdekt. Dongor stelde hem nog een paar vragen en trok toen aan een koord. De sergeant verscheen onmiddellijk.

'Quini.' Meer hoefde hij niet te zeggen.

Niet veel later trad Quini het vertrek binnen. Orvan bewoog zich onrustig bij het zien van de vrouw met de grove trekken en het rossige haar, dat slonzig om haar hoofd hing. Ze had een rode zijden bloes aan, die een groot deel van haar zware borsten liet zien. Vol afkeer bezag Orvan de wellustige blik van de baron. Die schreef de Zieneres Gaven toe, iets wat de vrouw handig uitbuitte.

Quini boog onderdanig.

'Wat kan ik voor u doen, baron?'

'Er is iets vreemds gebeurd. Orvan, vertel de Zieneres wat je mij zojuist hebt verteld.'

Orvan deed zijn verhaal en Quini keek hem ongelovig aan.

'En?' vroeg de baron haar gespannen.

'Hier is zwarte Magie in het spel. Die meid moet worden gevonden en haar ziel gezuiverd. Het lichaam dient te worden verbrand. Ik zal haar persoonlijk ondervragen, ze mag niet ontsnappen.'

'Zwarte Magie?' vroeg Orvan niet zonder spot in zijn stem.

Hij wist dat Quini experimenteerde met bloed van gevangenen die daarna op mysterieuze wijze verdwenen.

De Zieneres keek hem minachtend aan; hun afkeer was wederzijds.

'Zwarte Magie is in Sandakar al eeuwen verboden. Iedereen die ontdekt wordt tijdens het beoefenen daarvan, dient te worden gewurgd en daarna verbrand. Door wurging kan de ziel niet ontsnappen. Ik ga er vanuit dat die meid wordt gevonden.' Quini keek Dongor aan en voegde eraan toe: 'Ik zal mij op de ondervraging voorbereiden.'

'Vannacht nog', zei de baron zelfverzekerd. 'Als ze bij het aanbreken van de dag nog niet is gevonden, laat ik de zoektocht met honden uitbreiden.'

'De Gwargs?' vroeg Orvan.

Dongor haalde onverschillig zijn schouders op.

'Zoek een andere maagd, deze meid is voor Quini. Maar vind haar eerst. Ik neem aan dat dat jou en je Gilde lukt.' Het klonk snerend.

Orvan keek de Zieneres met samengeknepen ogen aan. Ook al interesseerde het leven van de jonge vrouw hem niet echt, het vooruitzicht dat hij de verschrikkelijke, pijnlijke dood van een onschuldige op zijn geweten zou hebben, was allesbehalve prettig. De Zieneres zou haar zeker martelen. Orvan probeerde het beeld uit zijn gedachten te verdrijven, maar slaagde daar niet in. Hij schudde bijna onmerkbaar zijn hoofd. Tenslotte was hij een moordenaar, dit soort gevoelens zou hem vreemd moeten zijn. Maar nu niet. Hij kon zich niet herinneren ooit een meisje op bevel van de baron te hebben vermoord, dat soort opdrachten liet hij aan zijn Gilde over.

6

'De band tussen een Hogepriesteres en een dier is afhankelijk van positieve en negatieve Energie. Niet alle Hogepriesteressen zullen dit begrijpen, waardoor hun missie uiteindelijk tot mislukken is gedoemd.'

Uit: "Profetieën", een geschrift in het bezit van de Rodepriesteres.

Leila volgde Tess. Ze liepen van de burcht naar beneden over een haar onbekend pad. Het duurde zeker een half uur voordat ze bij een kleine poort aankwamen die op een kier stond. Het was zo te zien een zelden gebruikte poort, want er waren in geen velden of wegen bewakers te bekennen. De poort gaf toegang tot de eerste gracht die de burcht omringde.

Buiten de poort liep Tess langs het water. Ze stopte bij een bootje, dat kennelijk van een van de vissers was die in de schamele hutjes aan de andere kant van de slotgracht leefden. Tess sprong erin en ook Leila stapte in het bootje, dat wiebelde onder haar voeten. Maaiend met haar armen zocht ze naar evenwicht en plofte neer op een van de bankjes. Er lag een paal in de boot waarmee de vissers zich voortduwden in het water. Die nam ze ter hand en prikkend in de slotgracht stuurde ze het vaartuig naar de andere kant.

Bij de kant gekomen sprong Tess er als eerste uit. De kat liep direct verder en Leila liep achter haar aan. Ze haalde haar neus op: wat stonk het hier verschrikkelijk! De allerarmsten, aan wie Dongor de toegang tot het eigenlijke kasteel ontzegde, leefden hier dicht op elkaar onder erbarmelijke omstandigheden.